

Sygn. akt. II W 169/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2023r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Herman

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Mierzejewska

bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 maja i 26 czerwca 2023r. sprawy

K. S.

syna A. i K. z domu G., ur. (...) w S.,

obwinionego o to, że:

w dniu 28 lutego 2023 r. około godziny 08:09 w miejscowości P., gm. S., pow. (...), woj. (...), kierując na drodze publicznej pojazdem marki V. o nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość w obszarze zabudowanym o 21 km/h

tj. o wykroczenie z art. 92a § 1 kw

- I. obwinionego **K. S.** uniewinnia od popełnienia zarzucanego czynu,
- II. na podstawie art. 119 § 2 pkt 1 kpw koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. S. ma 31 lat, jest żonaty, utrzymuje się z oszczędności uzyskanych w wyniku pracy za granicą.

W dniu 28 lutego 2023 roku około godziny 08.09 K. S. jechał sam samochodem marki V. o nr rej. (...) przez miejscowość P.. W miejscowości tej w punkcie kontrolnym funkcjonariusze Policji M. W. i I. S. (uprzednio M.) prowadzili pomiar prędkości przejeżdżających samochodów urządzeniem (...) o nr fabrycznym (...), posiadającym legalizację ważną do dnia 1 maja 2023 r. Przed rozpoczęciem kontroli prędkości aut wymienieni przeprowadzili test odległości, test celownika i autotest urządzenia. Funkcjonariusze M. W. i I. S. ukończyli szkolenie z zakresu obsługi ręcznych mierników prędkości.

W czasie, gdy K. S. przejeżdżał przez miejscowość P., wskazani wyżej funkcjonariusze Policji dokonali pomiaru jego prędkości w obszarze zabudowanym z odległości 282,7 metrów, przy czym samochód obwinionego nie był utrzymywany na celowniku do odległości mniejszej w celu wykonania zdjęcia. Pomiar prędkości dokonywany był „z ręki”, bez użycia trójnogu. W związku z ustaleniem, że wymieniony przekroczył prędkość obowiązującą we wskazanym miejscu o 21 km/h, jego auto zostało zatrzymane przez funkcjonariuszy Policji celem dalszych czynności. Wykonane w trakcie rejestracji prędkości jedno zdjęcie okazano K. S., który stwierdził, że jest ono niewyraźne, nieostre. K. S.

odmówił przyjęcia mandatu wskazując, że wykonany pomiar prędkości nie jest prawidłowy, on sam zaś nie jechał z prędkością wskazaną przez funkcjonariuszy Policji.

(dowody: zeznania świadków M. W. k. 99, I. S. k. 97-98, wyjaśnienia obwinionego k. 97v., 5, świadectwo legalizacji k. 86, notatka urzędowa k. 1, notatniki służbowe k. 87-93, świadectwa ukończenia kursów w zakresie obsługi mierników prędkości k. 85, 94, instrukcja obsługi urządzenia k. 53-73)

Obwiniony K. S. w trakcie postępowania nie przyznał się do zarzucanego czynu. Wymieniony zakwestionował wynik pomiaru prędkości, podnosząc, że pomiar jako wykonany ze zbyt dużej odległości nie jest wiarygodny. Podkreślił on nadto, iż kwestionuje popełnienie zarzucanego czynu również z uwagi na fakt, iż w czasie kontroli okazano mu jedno, niewyraźne zdjęcie wykonane w trakcie dokonywania pomiaru.

(wyjaśnienia obwinionego k. 5, 97v.)

Sąd zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że kierując się wynikającą z art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 8 kpw nakazującą niedające się usunąć wątpliwości rozstrzygać na korzyść obwinionego, należało uniewinnić K. S. od zarzucanego mu czynu.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty zgromadzone w sprawie w postaci notatki urzędowej sporządzonej bezpośrednio po zdarzeniu, kserokopii notatników służbowych funkcjonariuszy Policji, świadectwa legalizacji urządzenia pomiarowego oraz świadectw ukończenia przez funkcjonariuszy kursów w zakresie obsługi ręcznych mierników prędkości, sporządzone bowiem zostały w sposób fachowy przez uprawnione do tego organy, nie były nadto kwestionowane przez żadną ze stron.

Na wiarę zasługują nadto zeznania świadków M. W. i I. S., którzy wyczerpująco, szczerze i przekonująco opisali sposób przeprowadzenia kontroli prędkości samochodu, którym w czasie zdarzenia poruszał się obwiniony, a także sposób rejestracji obrazu nie kryjąc, iż pewnych okoliczności w tym zakresie nie pamiętają. Wymienieni opisali sposób dokonania pomiaru, przy czym I. S. podkreśliła, że zdjęcie pojazdu wykonane zostało w odległości, z której wykonano pomiar czyli 282,7 metrów.

Podkreślenia wymaga przy tym, że sąd co do zasady nie kwestionuje prawidłowości dokonania pomiaru prędkości przez wskazanych wyżej funkcjonariuszy Policji. Zwrócić natomiast uwagę należy na fakt, iż maksymalny pomiar miernikiem (...) może być dokonywany z odległości 1200 metrów, zaś urządzenie to oprócz dokonywania pomiaru prędkości rejestruje również obraz (zdjęcie lub film). Jest to o tyle istotne, że brak rejestracji obrazu przez starszego typu mierniki był już uprzednio powodem uniewinniania kierowców przez sądy na terenie całego kraju. Wykonanie zatem zdjęcia ma zatem istotne znaczenie z punktu widzenia dowodowego w sprawie. Podkreślić należy przy tym, że z instrukcji obsługi urządzenia T. wynika, że jest ono miernikiem stałogniskowym, którego ostrość obiektywu ustawiona jest na 70 metrów, w związku z czym - dla celów dowodowych - przy wykonywaniu pomiaru z większej odległości (co oczywiście - do 1200 metrów) pojazd powinno się utrzymywać na celowniku do odległości około 70 metrów, gdy zrobione zostanie zdjęcie, celem powiązania dowodowego tożsamości pomiaru prędkości z pojazdem. W takiej sytuacji istnieją dowody w postaci zdjęć - z celownikiem, samochodem i prędkością oraz - z nr rejestracyjnym, bez celownika z odległości około 70 metrów. Okoliczność tę zauważyła świadek I. S. podkreślając, że wskazana powyżej odległość 70 metrów ma znaczenie dla ostrości wykonanego zdjęcia, pomiar zaś w tym wypadku faktycznie nie był dokonywany przy pozostawieniu pojazdu na celowniku do takiej odległości. Podkreślić należy, że okoliczność, iż urządzenie TruCam daje możliwość wykonania takiego zdjęcia (a także zdjęć o parametrach wskazanych powyżej), ma ono zaś znaczenie dowodowe dla oceny całokształtu dokonywanego pomiaru, w realiach niniejszej sprawy zaś, jak wskazała I. S. nie było ono wykonane w powyżej opisany sposób, powoduje, że dowód w postaci zdjęcia kwestionowanego przez obwinionego, nie może świadczyć na jego niekorzyść. Stanowisko to jest tym bardziej uzasadnione, że obwiniony w swoich wyjaśnieniach powołał się na fakt, że w czasie kontroli – co przyznała I. S. –

okazano mu jedno, nieostre, rozmazane zdjęcie, świadek M. W. natomiast nie pamiętał i w związku z tym nie potrafił wyjaśnić okoliczności wykonania takiego zdjęcia.

Materiał dowodowy wskazujący na popełnienie zarzucanego obwinionemu wykroczenia w głównej mierze zasadza się na wyniku pomiaru prędkości oraz sposobie wykonania pomiaru i dokumentującego go zdjęcia, sami bowiem funkcjonariusze Policji stwierdzając popełnienie wykroczenia bazowali właśnie na dowodzie w postaci wyniku pomiaru udokumentowanego zdjęciem. W sytuacji wątpliwości co do jednego z powyższych elementów, braku dostosowania się do zaleceń producenta w tym zakresie, przy jednoczesnym powołaniu się obwinionego na tę właśnie okoliczność, musiało mieć to istotne znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie. Nie negując zatem co do zasady możliwości wykonywania pomiaru prędkości z odległości 282,7 metrów, wskazać należy, że z instrukcji obsługi urządzenia TruCam wynika, że optymalna odległość zarówno namierzania obiektu „z ręki” (str. 28 instrukcji), jak i ostrości kamery (str. 31 instrukcji) to 70 metrów (a w pewnych sytuacjach 15m – 80 m). Mając na uwadze tę okoliczność, wskazany przez I. S. fakt braku utrzymywania pojazdu na celowniku do takiej odległości przy wykonywaniu zdjęcia z większej odległości, a także zarzuty obwinionego co do okazanego mu bezpośrednio po zatrzymaniu jednego, niewyraźnego zdjęcia, wykonanego z odległości innej niż zalecana przez producenta, może nasuwać wątpliwości co do przedstawionego dowodu.

W związku z powyższym, wątpliwości w zakresie istotnego dowodu przekonującego o popełnieniu przez obwinionego zarzucanego mu wykroczenia w postaci wskazanego zdjęcia należy w realiach niniejszej sprawy rozstrzygnąć na korzyść obwinionego.

O kosztach postępowania w związku z uniewinnieniem orzeczono zgodnie z art. 119 § 2 pkt. 1 kpw.